

Sygn. akt V CSK 153/13

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z powództwa W. B. i K. B.
przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego w G.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 grudnia 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 grudnia 2012 r., sygn. akt V ACa [...],

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. nie obciąża powodów kosztami postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Powodowie wnieśli skargę kasacyjną od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 17 grudnia 2012 r., w którym oddalono ich apelację od wyroku Sądu Okręgowego z dnia 20 kwietnia 2012 r. Powodowie dochodzili odszkodowania od Skarbu Państwa - Prezesa Sądu Rejonowego w G. na podstawie art. 417 k.c. (obowiązującym od dnia 1 września 2004 r.) w związku z tym, że dopiero po kilku latach postępowania rozpoznawczego w innej sprawie o odszkodowanie (z uczestnictwem powodów) doszło do odrzucenia ich pozwu z powodu braku zdolności sądowej po stronie pozwanej, oznaczonej przez stronę powodową. Powodowie nie mogą obecnie dochodzić odszkodowania w sprawie zakończonej odrzuceniem pozwu (tzw. szkód łowieckich) z powodu przedawnienia ich roszczenia. Sąd Rejonowy mógł - zdaniem powodów - dostrzec wadliwe oznaczenie strony pozwanej w postępowaniu o naprawienie szkody łowieckiej, co oznaczałoby ostatecznie prawidłowe oznaczenie takiej strony i nienarażanie powodów na zarzut przedawnienia roszczenia.

W skardze kasacyjnej powodów podnoszono zarzuty naruszenia prawa procesowego i materialnego. Motywując wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powodowie podnosili, że w sprawie istnieje istotne zagadnienie prawne, określone szerzej w pkt IV skargi, a także zachodzi potrzeba wykładni przepisów postępowania budzących wątpliwości, tj. art. 202 k.p.c. w zw. z art. 199 § 1 pkt 3 k.p.c. i w zw. z art. 64 k.p.c., art. 70 k.p.c., art. 71 k.p.c., art. 379 pkt 2 k.p.c. oraz art. 6 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Analizując treść uzasadnienia zaskarżonego wyroku, treść skargi kasacyjnej i zawartą w niej motywację prawną motywację wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz odpowiedź strony pozwanej na tę skargę, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznanej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, przewidziane w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.

Na pewno nie istnieje potrzeba wykładni wskazanych w motywacji wniosku o przyjęcie przepisów k.p.c., przynajmniej w zakresie wskazanym w skardze. Przepis art. 417 § 1 k.c. obejmuje różne stany faktyczne odnoszące się do sfery wykonywania władzy publicznej, w tym różne postaci zaniechania w tym zakresie. Sytuacje te mogą być analizowane oczywiście *in concreto*. Nawet gdyby założyć, że w danej sprawie bezprawie strony pozwanej (orzekających Sądów w sprawie o szkody łowieckie) istotnie wystąpiło (mimo wadliwego procesowo oznaczenia od początku przez powodów strony pozwanej) i polegało na wydaniu prawidłowego, ale znacznie spóźnionego rozstrzygnięcia (odrzucenia pozwu) z punktu widzenia majątkowego interesu powodów, to należało jeszcze przecież brać pod uwagę to, czy w rozpoznanej sprawie w ogóle można było przypisać odpowiedzialność odszkodowawczą Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Okręgowego, a więc - czy wystąpiły wszystkie pozostałe przesłanki takiej odpowiedzialności (art. 417 § 1 k.c.). Negatywne stanowisko Sądu Apelacyjnego w tej mierze zostało przekonywająco umotywowane (s. 12-13 uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

Z przedstawionych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania orzeczono przy uwzględnieniu postanowień art. 102 k.p.c.

aw

jw